

PORIN KIRKKOSANOMAT

Kevätnumero

1 – 1977

Kärsivä Kristus —Vapahtaja

On pääsiäisajan kaunista tunnelmaa, hiljaista musiikkia, mustiinverhottu alttari, pääsiäisliljoja, pääsiäisaamun iloinen sanoma. Tämä kaikki on kyllä hyvää ja arvokasta, mutta se voi jäädä vain tunnelmaksi kuten joulukin aivan liian monen kohdalla. Varsinainen asia, sanoma, peittyä epäoleellisen alle, kauniiseen tunnelmaan. Pitkäperjantain sanomassa ei ole kaunista tunnelmaa: "Herra näki hyväksi runnella Häntä" (Jes. 53,10). Tässä on Kärsivä Kristus. Juuri kärsimyksen perusteella hänestä tuli Vapahtaja. Ja nyt Raamatussa todetaan, että Kristus on jättänyt meille kärsimyksen esikuvaksi.

Kun Jeesus näki kansanjoukot, hänen kävi heitä sääli, hän sääli sokeita, hän sääli pitaalista miestä. Hän kärsi heidän takiaan, mutta hän myös auttoi heitä. Hän itki Jerusalemin tulevaa kohtaloa ja hän itki Lasa-

ruksen haudalla. Hän koki todella kansansa kärsimykset ominaan vaeltaessaan maan päällä ja sitten hän koki koko ihmiskunnan kärsimykset ominaan Golgatan ristillä. Tämä kaikki on sitä esikuvaa, jonka hän jätti meille.

Ajattelevina ja kyselevinä ihmisinä mietimme nyt, mitä tämä merkitsee Suomessa ja omassa kodissamme vuonna 1977. Silloin joudumme kysymään, mitkä ihmisryhmät Jeesus näkee ensimmäisinä juuri nyt meidän keskellämme. Näkeekö hän työttömien suuret joukot ja heidän perheittensä vaikeudet, juurettoman ja masentuneen nuorison, jonka on vaikea löytää paikkaansa elämässä, väsyneet perheenäidit, ne joita kalvaa elämän tarkoituksettomuus kaiken moninaisuuden keskellä, mitä erilaisimmat sairast ja yksinäiset kaupunkien ihmisvilinässä ja omis-

Ja sitten vielä, näkeekö hän keskenään kiistelevät kristityt, joista toiset ovat vielä niin vahvoja, etteivät huomaa niitä, jotka ovat tiepuolella ja todella tarvitsevat apua, koska heidän koko huomionsa on kiinnittynyt omaan erinomaisuuteen ja toisten syyttelyyn? Elämän Herra näkee kyllä kaikki nämä ryhmät ja vielä monet muut, joita me emme edes pane merkille. Ja me voimme vieläkin sanoa: "Hänen käy heitä sääli".

Me tiedämme nyt esikuvan, jonka Jeesus on antanut meille, jotka yritämme heikkoina ja kompastelevina kulkea hänen jalanjäljissään nykyhetkellä. Matkavarusteisiin kuuluu paitsi oppinut kieli ja kuuleva korva, ennen muuta kärsimykseen altis mieli. — Mutta eihän kärsimys saa kuulua ihmiselämään! Meidänhän tulee olla onnellisia, tasapainoisia ihmisiä, jotka säteilevät rauhaa ja iloa ympärilleenkin. Eikö tämä ole

ihanteena usein kristitylläkin ihmisellä?

Ja kuitenkin elämän todellisuus näyttää, että Taivaallinen Puutarhuri käyttää usein kärsimystä ihmisten kohdalla leikkuveitsenään puhdistukseen ja kasvattaakseen heitä kantamaan toisten hätää.

Meille kärsimys voi antaa sääliäisyyden, joka ei ole tunteellista sääliä tai maailman pahuuden päivittelyä, vaan sisäistä sydämen osanottoa, jolle toisen kuorma ja hätä on kuin se olisi hänen omansa. Tällöin voi ottaa myös oikealla tavalla vastuuta maansa ja kansansa asioista, yrittää muuntaa arvostelevan, kriittisen asenteen rukoukseksi, jossa pyydetään oikeita menettelytapoja kunkin asian suhteen eri tilanteissa, jotta ei vaikenisi silloin, kun pitää puhua ja puhuisi silloin, kun pitää vaieta. Silloin oppii pyytämään asiallisuutta ja selkeyttä.

Mutta näinhän käy vain harvoille. Kärsimys tekee meidät useimmiten koviksi ja katkeriksi. Syyttelemme Jumalaa ja ihmisiä. Miten tällainen ihminen voisi kantaa toisten taakkoja? — Juuri tähän tarvitaan ylösnousemusaamun ihmettä. Ilman sitä me yritämme turhaan löytää Vapahtajan jalanjäljet elämän keskellä. Tuo ihme tapahtuu, kun meille alkaa selvitä, mitä merkitsee "meidän edestämme annettu ja vuodatettu — syntien anteeksiantamiseksi". Se on avain taivaan oveen, ja sillä avaimella ovi on jo avattu kaikkia varten. Ilman tätä avainta me emme jaksa kantaa omia emmekä toistemme taakkoja oikealla tavalla.

"Mun pysyä suo sinussa, Uskossa, rakkaudessa, Sun tietäs aina vaeltaa, Sun askeleitas noudattaa."

Esko Thurén

Kirkkosanomat, Pori 30. 3. 1977

Kieltolakien aika

Nykyisin näyttää siltä, että tämä kansa ja sen lainsäätäjät eivät itsekään tiedä, mitä tässä maassa tehtäisiin ja mitä ei. Joskus otaksutaan kansan ja sen nuorison olevan niin vastuuntuntoisia, että leväytetään kaikki portit auki: keskiolut täytyi saada kaikkien vapaasti ostettavaksi ja koululaisille piti toki antaa mahdollisuus poltella tupakkaa välitunneillakin. Muutamaa vuotta myöhemmin huomattiinkin yhtäkkiä, että kansalaiset tarvitsevat kuria ja järjestystä, kieltotauluja ja silmälappuja: alkoholimainokset määrättiin poistettavaksi ja tupakoitsijat ajettiin nurkkaan häpeämään.

Aivan selvää on, että uusien alkoholimainontaa ja tupakointia rajoittavien lakien säätäjät ovat oikealla asialla. Ja jos mainitut lait pystyvät vähentämään alkoholin ja tupakan käyttöä ja siten edistämään kansakunnan terveydellistä ja taloudellista hyvinvointia, niistä on todellakin hyötyä.

Mutta juuri tässä on lakipykälien kohdalle marginaaliin piirrettävä kysymysmerkkejä. Johtavako nämä 1970-luvun kieltolait todellakin näin positiivisiin tuloksiin kuin lainlaatijat uskovat? Kysymys ei ole loppujen lopuksi vain näistä parista laista, joita noudattamaan – ja kiertämään! – kansa varmaan vähitellen tottuu. Kysymys on moraalin ja moralismin välisestä erosta. Moralismi lukemattomine käskyineen ja kieltoineen toimii vain sellaisessa yhteiskunnassa, jonka jäsenet eivät ole kasvaneet moraaliseen vastuuseen itsensä ja toisistaan. Moralismen vallitessa ihmisistä tulee hyvin pian omahyväisiä fariseuksia, jotka luulevat kaiken olevan kohdallaan, kun vain kaikki käskyt ja kiellot on ainakin ulkonaisesti täytetty ja kun julkisivu on puhdas ja moitteeton.

Apostoli Paavali näki oman aikansa ihmisten joukossa paljon niitä, joiden elämän perustana olivat kieltolait: "Älä tartu, älä maista, älä koske!" Mutta hän näki myös, etteivät kiellot ja aitaukset voi muodostaa kestävä pohjaa: "Tällä kaikella tosin on viisauden maine itsevalitun jumalanpalveluksen ja nöyryyden vuoksi ja sentähden, ettei se ruumista säästä; mutta se on ilman mitään arvoa, ja se tapahtuu lihan tyydyttämiseksi." (Kol. 2: 21,23). Paavali tahtoi opastaa lukijaansa kestävämmälle perustalle, ei moralismin vaan moraaliin, joka kumpuaa lähimmäisen rakastamisesta ja saa voimansa Jumalan rakkaudesta ja uhrista.

Tämä maa tarvitsee raittiita ja terveitä kansalaisia. Mutta niitä ei kasva lakien ja kieltotaulujen viidakoissa, jonne aina voi piiloutua rikkomaan vanhempien, opettajien ja viranomaisien antamia määräyksiä. Terveitä ja moraaliltaan korkeatasoisia ihmisiä kasvaa terveissä ja moraaliltaan korkeatasoisissa kodeissa, niissä, joissa tunnetaan kieltojen ja käskyjen rinnalla muutakin: myötäelämistä, rinnalla kulkemista, anteeksiantoa ja hellyyttä. Yhteiskunta tarvitsee lakeja ja asetuksia. Mutta ihminen ei elä laista vaan evankeliumista, luottamuksen ja rakkauden ilmapiiristä.

Bachin passiot kärsimyksen syvällistä tulkintaa

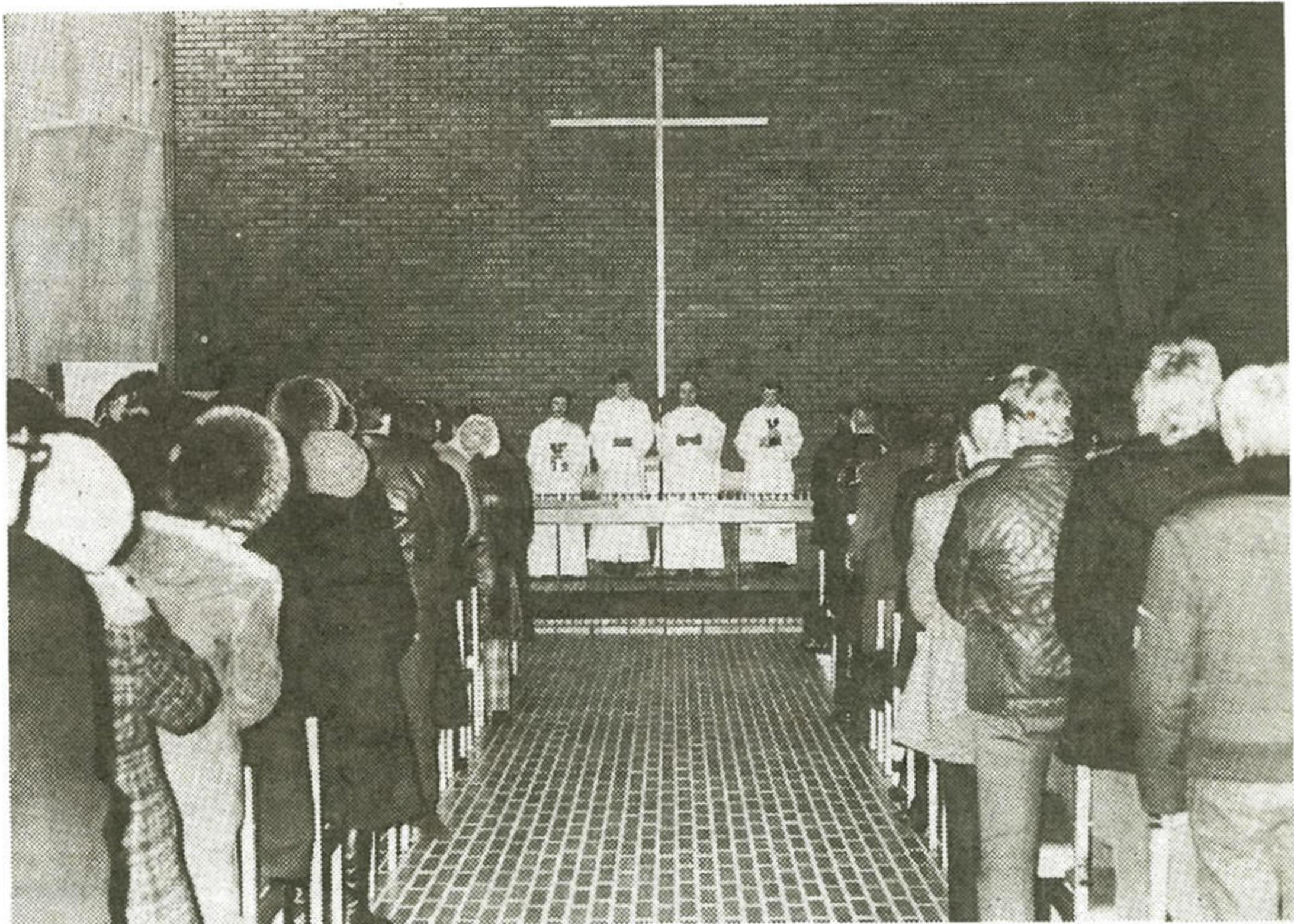
Passion, suomalaisittain kärsimysnäytelmän esittämisen, juuret ovat syvällä keskiajassa. 1100-luvulta lähtien on esitetty yksinkertaisin musiikin keinoin psalmitekstejä. Välivaiheena oli ns. motettipassio, josta moniäänisyyden kehittyessä siirtytiin draamalliseen kärsimyshistorian esitystapaan, jossa monilla soittimilla, laulajilla ja kuoroilla oli oma osuutensa. J.S. Bachin passiot ovat näistä tunnetuimmat. Heinrich Schützinkin käyttämä esilaulutekniikka ja ilmeikkäät kuorot ennakoivat Bachia.

Muista 1600-luvun passion kehittäjästä mainittakoon Jo-

han Sebastiani (1622–1683) ja Johann Theile (1646–1724). Bach osasi tehokkaammin kuin yksikään edeltäjistään yhdistää Raamatun ylevään sanontaan sävelkielen. Ei edes Schütz ollut hänen veroisensa draamallisessa voimassa, mystillisessä tunteen syvyydessä, tyylin ja sävyn moninaisuudessa, murheen kaunopuheisuudessa ja ylimaallisessa henkevyudessa.

Raati mies sanoitti Johannespassion

Johanneksen evankeliumin 18. ja 19. luvun teksteihin sävelletyt aariat kirjoitti ensin

Kirkkopäivillä pohditaan jumalanpalvelusta

Joka toinen vuosi pidettävien kirkkopäivien tarkoituksena on olla avoin keskustelutilaisuus kulloinkin ajankohtaisista kirkollisista kysymyksistä. Ensi kesäkuun 2.–5. päivinä Mikkelissä järjestettävien 28. yleisten kirkkopäivien aiheena on seurakunnan jumalanpalvelus.

– Monet seikat näyttävät viittaavan jumalanpalveluksen aseman syrjäytymiseen. Jumalanpalveluksen tehtävä seurakuntaelämässä on kuitenkin luovuttamaton ja korvaamaton. Jumalanpalvelus on löydettävä uudelleen. Mikkelin kirkkopäivien tavoitteena on jumalanpal-

veluselämän oikea ymmärtäminen, yhteyden kokeminen ja jumalanpalveluselämän uudistaminen, sanoo Seurakuntatoiminnan keskusliiton opintosihteeri, teol. tri Harri Heino.

– Kirkkopäivät eivät kuulu kirkon viralliseen hallintoon eikä siellä tehdä esityksiä kirkon hallintoelimille. Silti kirkkopäivät on antanut uusia vaikutteita seurakunnillemme ja kirkollemme. Kirkkopäivien tarkoituksena on antaa puitteet kirkkoa ja sen tehtävää koskevaan keskusteluun, toteaa tri Heino.

Kirkkopäivien avausesitelmän pitää piispa Aimo T. Nikolainen. Yleisesitelmien pitäjänä

ovat piispa Yrjö Sariola, apul.prof. Pentti Lempiäinen ja asessori Matti Sihvonen. Päättöpäivänä Mikkelin tuomiokirkosta radioitavassa jumalanpalveluksessa saarnaa Mikkelin piispa Osmo Alaja.

Kirkkopäivien järjestelyistä vastaa Suomen Kirkon Seurakuntatoiminnan Keskusliitto yhdessä Mikkelin maaseurakunnan ja tuomiokirkkoseurakunnan kanssa. Huomattava osa kirkkopäivien työskentelystä tapahtuu seitsemässä jaostossa, joissa käsitellään mm. jumalanpalveluksen musiikkia sekä jumalanpalvelusta radiossa ja televisiossa. (KT)

Seurakuntien välirajoista esitys kirkkohallitukselle

Seurakuntien välisten rajojen tarkoituksenmukaisuutta pohtinut toimikunta on saanut työnsä valmiiksi. Päätöstä edelsi vuoden kestänyt mielipidetiedustelu mahdollisista rajansiirroista yksittäisseurakuntien kesken Porissa. Seurakuntaneuvostot antoivat kukin lausuntonsa muutosehdotuksista. Kirkkovaltuuston pari viikkoa sitten kirkkohallitukselle jättämän tarkistusehdotuksen mukaan suurimmat muutokset koskevat Reposaaren ja Ahlaisten välistä saarialuetta.

Mielipiteitä raja-asiasta kyseltiin muun muassa Lampaluodon, Pastuskerin ja Anttooran asukkailta. Useimmat heistä olivat Reposaaren seurakuntaan liittymisen kannalla liikeenteellisistä syistä.

Kaupungin keskustassa asuvilla Teljän seurakunnan jäsenillä oli myös mahdollisuus vaikuttaa siihen kuuluvatko Teljään vai Keski-Poriin. Melko yksimielisesti tarkistusta varten koolle kutsutun illan osanottajat päättivät pysyttää rajat ennallaan. Teljän kirkkoon päästään mukavasti keskikaupungiltakin.

Teljän ja Länsi-Porin seurakuntien välistä rajaa muutetaan siten, että Länsi-Poriin kuuluvan Huvilamäen alueelta siirretään kolme taloutta Teljän seurakuntaan. Väli-rajaa muutetaan kulkemaan Suntinon itäpäästä Alhonojaa pitkin kunnanrajaan.

Lattomeren ojan eteläpuolella oleva nykyisin Porin Teljään kuuluva Vuolteen alue ehdotetaan siirrettäväksi Länsi-Porin alueeksi. Väli-rajaa, joka nyky-

sin kulkee liitosalueen rajaa pitkin, tulisi kulkemaan Suntinon ojaan pitkin aina Rauman pikatielle asti.

Länsi-Porin ja Pihlavan seurakuntien väli-rajaa kulkee ehdotuksen mukaan Preiviikinlahdesta Kuutlononjää pitkin Mäntyluodon pikatielle, pikatietä noin 800 metriä Poriin päin, ns. Pikakylän länsireunasta tilojen 479, 465, 464 ja 362 välistä rajaa pitkin rautatielle, jossa se yhtyy entiseen rajaan.

Sädön saari siirretään Pihlavan seurakunnasta Keski-Porin seurakuntaan kuuluvaksi. Lampaluoto, Pastuskeri ja Anttoora siirretään Ahlaisten seurakunnasta Reposaaren seurakuntaan. Raja kulkee suunnitelman mukaan edellä mainittujen kylien ja Rankkuun välillä rajaa.

Rajojen tarkistuksilla ei ole taloudellisia vaikutuksia. Toimikunnan mielestä yksittäisseurakuntien väliset rajat olisi muutettava sellaisiksi, että ne antaisivat mahdollisuuden tehokkaaseen seurakuntatyöhön alueella.

Birger Söderholm

Pääsiäinen Porin seurakunnissa

KESKI-PORI

Hiljaisella viikolla iltakirkko Keski-Porin kirkossa maanantaista torstaihin kello 19. Ehtoollinen joka ilta – Ruosniemen kirkkokeskuksesta maanantaista torstaihin kello 18 iltakirkko. Ehtoollinen kiirastorstaina kello 14 Keski-Porin kirkossa. **Pitkäperjantaina** kello 10 jumalanpalvelus Keski-Porin kirkossa ja kello 12 Ruosniemen kirkossa – Ristinjuhla (kirkkokuoron järjestämä) kello 18 Keski-Porin kirkossa. **1. pääsiäispäivänä** klo 24 pääsiäisyön vigilia Keski-Porin kirkossa. Jumalanpalvelus kello 10 Keski-Porin kirkossa ja kello 12 Ruosniemen kirkossa – **2. pääsiäispäivänä** klo 10 jumalanpalvelus Keski-Porin kirkossa – rukoilevaisseurat klo 13 Mikonkatu 8 A:ssa – Vanhan käsikirjan mukainen rippi ja Herran Pyhä Ehtoollinen klo 18 Keski-Porin kirkossa. **Perheleiri** 8.–10.4. Karvian Rastiaisissa.

PORIN TELJÄ

Hiljaisella viikolla iltakirkko maanantaista torstaihin kello 19 Teljän ja Väinölän kirkossa. Teljän kirkossa on ehtoollisen vietto joka ilta, Väinölässä keskiviikkona ja torstaina. **Pitkäperjantaina ja 1. pääsiäispäivänä** kello 10 jumalanpalvelus Teljän ja Väinölän kirkossa. Väinölän kirkossa ei ole jumalanpalvelusta. **2. pääsiäispäivänä** **Pitkäperjantaina** Teljän kamarikuoron (Väinölä) konsertti kello 18 Teljän kirkossa. – Ylösnousemusjuhla kello 18 Annankatu 29:ssä. **2. pääsiäispäivänä** kello 10 perhekirkko Teljän kirkossa.

LÄNSI-PORI

Palmusunnuntaina iltakirkko kello 17 Länsi-Porin kirkossa. **Hiljaisen viikon tilaisuus** maanantaista torstaihin kello 19 Länsi-Porin kirkossa ja keskiviikkona kello 19 Lattomerin kirkossa. Ehtoollista vietetään ke Lattomerellä ja kiirastorstaina Länsi-Porin kirkossa.

Pitkäperjantaina on klo 10 jumalanpalvelus Länsi-Porin ja Lattomerin kirkossa, kello 12 Preiviikin seurakuntatalossa. – Ristinjuhla kello 18 Länsi-Porin kirkossa.

1. pääsiäispäivänä kello 10 jumalanpalvelus – klo 13 rukoilevaisseurat ja kello 17 vanhan käsikirjan mukainen Rippi ja Ehtoollinen Länsi-Porin kirkossa. **2. pääsiäispäivänä** klo 10 ehtoollisjumalanpalvelus Länsi-Porin kirkossa, perhekirkko klo 10 Lattomerin kirkossa ja jumalanpalvelus kello 12 Preiviikin seurakuntatalossa. – **Runon ja laulun ilta** klo 17 kirkossa.

PIHLAVA

Palmusunnuntaina klo 14 ehtoollisjumalanpalvelus Kyläsaareissa. **Hiljaisella viikolla** maanantaista torstaihin kello 19 iltakirkko Pihlavan kirkossa. Maanantain ilta erityisesti nuorisolle. Ehtoollisen vietto keskiviikkona ja torstaina. **Pitkäperjantaina** klo 18 kirkkokuoron järjestämä ristinjuhla Pihlavan kirkossa. **Pääsiäispäivinä** jumalanpalvelus normaalisti.

REPOSAARI

Palmusunnuntaina klo 10 konfirmaatio ja ehtoollisjumalanpalvelus **Hiljaisella viikolla** maanantaina tiistaina ja keskiviikkona klo 19 ehtoohartaus – torstaina klo 19 ehtoollisjumalanpalvelus. **Pitkäperjantaina** klo 10 jumalanpalvelus kirkossa – Ristinjuhla klo 19 seurakuntakodissa. **Pääsiäispäivinä** jumalanpalvelus normaalisti.

AHLAINEN

Hiljaisella viikolla maanantaista torstaihin klo 19 iltakirkko. Ehtoollinen kiirastorstaina. **Pitkäperjantaina** klo 10 jumalanpalvelus. **1. pääsiäispäivänä** klo 10 jumalanpalvelus – **2. pääsiäispäivänä** klo 10 perhekirkko. Jumalanpalveluksen jälkeen yhteisvastuutilaisuus seurakuntakodissa.

Sanan suvipäivillä ohjelmaa koko perheelle

Musiikilla on merkittävä osuus kesäkuun 16.–19. päivinä Porissa pidettävässä hengellisessä suur tapahtumassa. Kansan Raamattuseuran ja Porin seurakuntien yhteisesti järjestämien suvipäivien tunnuksiksi on valittu "Elämästä on kysymys". Lasten suvipäivien tunnuksena on "Yhdessä rakentamaan". Juhlien keskuspaikkana on Cygnaeuksen koulun pihaan pystytettävä juhlateltta, johon mahtuu 4000 kuulijaa.

Suvipäiviä valmistelevan päätoimikunnan puheenjohtajana on kirkkoherra Aulis Karén ja sihteerinä pastori Pekka Harne. Työryhmiä on kymmenkunta, jotka ovat kulu- van kevään aikana tehneet runsaasti työtä kesäjuhlan onnistumiseksi.

Suvipäivien ohjelmassa on lukuisia musiikkitilaisuuksia. Suunnitelmissa on muun muassa porilaisten kirkkokuorojen

yhteinen esiintyminen juhlassa. Päivien yhteyteen järjestää Evankelioimistyön koulutuskeskus seurakuntakoulun seurakuntien työntekijöille, aktiivisille maallikoille ja muille henkilökohtaisesta evankelioimisesta kiinnostuneille.

Suvipäivien keskeisimpiä tapahtumia ovat läheisiä elämänskysymyksiä käsittelevät tilaisuudet, raamatutunnit, kokoukset ja jumalanpalvelukset. Ehtoollisen vietto ja musiikkita- pahtuma kuuluvat jokaisen juhlapäivän ohjelmaan.

Nuorille ja lapsille on suunniteltu oma ohjelmakokonaisuus, joka liittyy luontevasti muuhun juhlaohjelmaan. Nuorten tilaisuuksien keskuksena on Cygnaeuksen koulun puisto, lasten ohjelmat pidetään Riihikeden koulussa. Lapsiperheitä ajatellen juhlatuomikunta perustaa Suvipäivien ajaksi perheen pienimmille päiväkerhon, jossa hoitotädit huolehtivat lapsista tilaisuuksien aikana.

jalkapuuissa

Teljän seurakuntasisarret Ritva Eskelinen, Riitta Hiedanpää ja Ilona Rasila

Mikä on parasta Porissa?

Ritva: Kirjasto, teatteri, mausoleumi ja Reposaa- ren takaranta
Riitta: Hyvin hoidettuine puistoinen viihtyisä kesäkaupunki. Tasaisen maaston vuoksi mukava pyöräillä.
Ilona: Kirjurinluoto on mukava paikka käydä perheen kanssa.

Mitä on diakonia?

Ritva: Diakonia opettaa meitä rakastamaan lähimmäistämme niin kuin itseämme. Se on Raamatun uusi käsky kaikille kristityille ja kirkkolain velvoitus jokaiselle seurakunnan jäsenelle.
Riitta: Rakkauden käskyyn perustuvaa koko ihmisen auttamista. Jokaisen seurakuntalaisen oikeus ja velvollisuus tehdä diakoniatyötä lahjojensa mukaan.
Ilona: Avun tuomista ihmisen hätään: sairauteen, yksinäisyyteen ja turvattuuteen.

Työn painopiste tänään?

Ritva: Kotikäyntityö vanhusten ja yksinäisten luona. Keskusteluapu elämän ongelmatilanteissa, lähimmäisen kuunteleminen.
Riitta: Henkisessä ja hengellisessä, ei niinkään aineellisessa ja sairaanhoidollisessa työssä. Vanhusten parissa, vaikka diakonissan koulutus antaisi valmiuksia kohdata muitakin ihmisryhmiä seurakunnassa.
Ilona: Kotikäynnit, vanhusten kerhot, diakoniapiirit.

Arvostetaanko työtäsi?

Ritva: Ei erityisesti. Ne arvostavat, jotka osaavat käyttää hyväkseen seurakuntasisaren työn tarjoamia palveluja.
Riitta: Kyllä ja ei.
Ilona: Työn tuntijat arvostavat.

Mitä harrastat vapaa-aikasi?

Ritva: Olen koti-ihminen. Viihdyn perheen parissa. Kotitöiden ylitse jäävän osan käytän lukemiseen.
Riitta: Luen ja kuuntelen musiikkia. Mielelläni käyn teatterissa tai elokuvissa. Harrastan myös käsi- ja kotitöitä.
Ilona: Erityisesti 7 kk:n ikäinen Samuli ja 3-vuotias Pauliina kuluttavat vapaa-aikaani. Viihdyn kotona.

Sanan suvipäivät 16.–19. 6. Porissa

Ohjelmassa raamatutunteja, musiikkitilaisuuksia, seuroja, koulutustapahtumia.

- Nuorten perheiden tapahtuma
- Nuorten tilaisuuksia runsaasti
- Lasten suvipäivät
- Sielunhoitopalvelu, juhlaravintola, toimintanäyttely.

Suvipäivien osanottajia varten tarvitaan myös kotimajoitusta. Jos voit antaa juhla vieraille majoituksen korvausta vastaan, ilmoita puh. 27 613 tai 15 340 klo 8–10.

Erilaisiin muonitustehtäviin tarvitaan n. 100 vapaaehtoista. Ilmoittautuminen Sirkka-Liisa Hämäläiselle puh. 17 510. Teltanpystytys- ja valvontatehtäviin tarvitaan lisäksi n. 70 henkilöä. Ilmoittautuminen Esko Viljaselle, puh. 82 205.

Porin seurakunnat

Kansan Raamattuseura

Maailman reumavuodes

Kolme vuotta sitten järjestetty yhteisvatuuskeräys reumaklinikan hyväksi oli lähtökohtana seurakunnan ja reumayhdistyksen yhteiselle toiminnalle. Diakoniakeskuksen johtaja Otto Syrjä ja reumayhdistyksen puheenjohtaja Sirkka-Maija Silfverberg tutkivat kuvassa Junnilan kesäohjelmaa.

Reumataudit ovat muodostuneet yhteiskunnassa suureksi rasitukseksi ja aiheuttavat runsaasti invaliditeettia ja määrättömästi kärsimystä yksityisille ihmisille. Viusikymmentä vuotta sitten perustettiin kansainvälinen reumatautien vastustamisjärjestö, koska eri maiden sosiaaliturvatilastot alkoivat osoittaa, että reumataudeilla sosiaalisena ongelmana oli hyvinkin keskeinen osa. Maailman terveysjärjestö WHO julisti tämän vuoden maailman reumavuodeksi, jonka tärkeimpänä tehtävänä on ennalta ehkäisevä valistustyö.

Kevään aikana käynnistetty reumaliiton keräys ja reuman juhluvuosi antavat toiminnallemme paljon työtä ja veloitteita. Tiedon puute on yksi keskeisimmistä ongelmista jäsenten sekä myös kaikkien reumaa sairastavien keskuudessa. Oman yhdistyksemme tavoitteita ovat tärkeimpiä ennalta ehkäisevä valistustyö, muu tiedotustoiminta ja virkistystoiminta. Reumayhdistyksen toiminnan pitäisi riittävästi näkyä ja herättää huomiota. Reumaliitto on voimakkaasti työskennellyt valistustyön edistämiseksi. Pyrkimyks-

senämme on saada yhdistyksemme jäseniksi kaikki reumaa sairastavat, sanoo Porin Seudun Reumayhdistyksen puheenjohtaja, terveydenhoitaja Sirkka-Maija Silfverberg. Porin seurakunnat ovat olleet kiitettävästi yhteistyössä paikallisen reumayhdistyksen kanssa. Osoitukseksi tästä on jälleen tänä kesänä Reposaaren Junnilassa järjestettävä leiri. Elo-syyskuun vaihteessa pidettävälle reumavammaisten leirille odotamme kuutisenkymmentä innokasta leiriläistä, kertoi terveydenhoitaja Silfverberg.

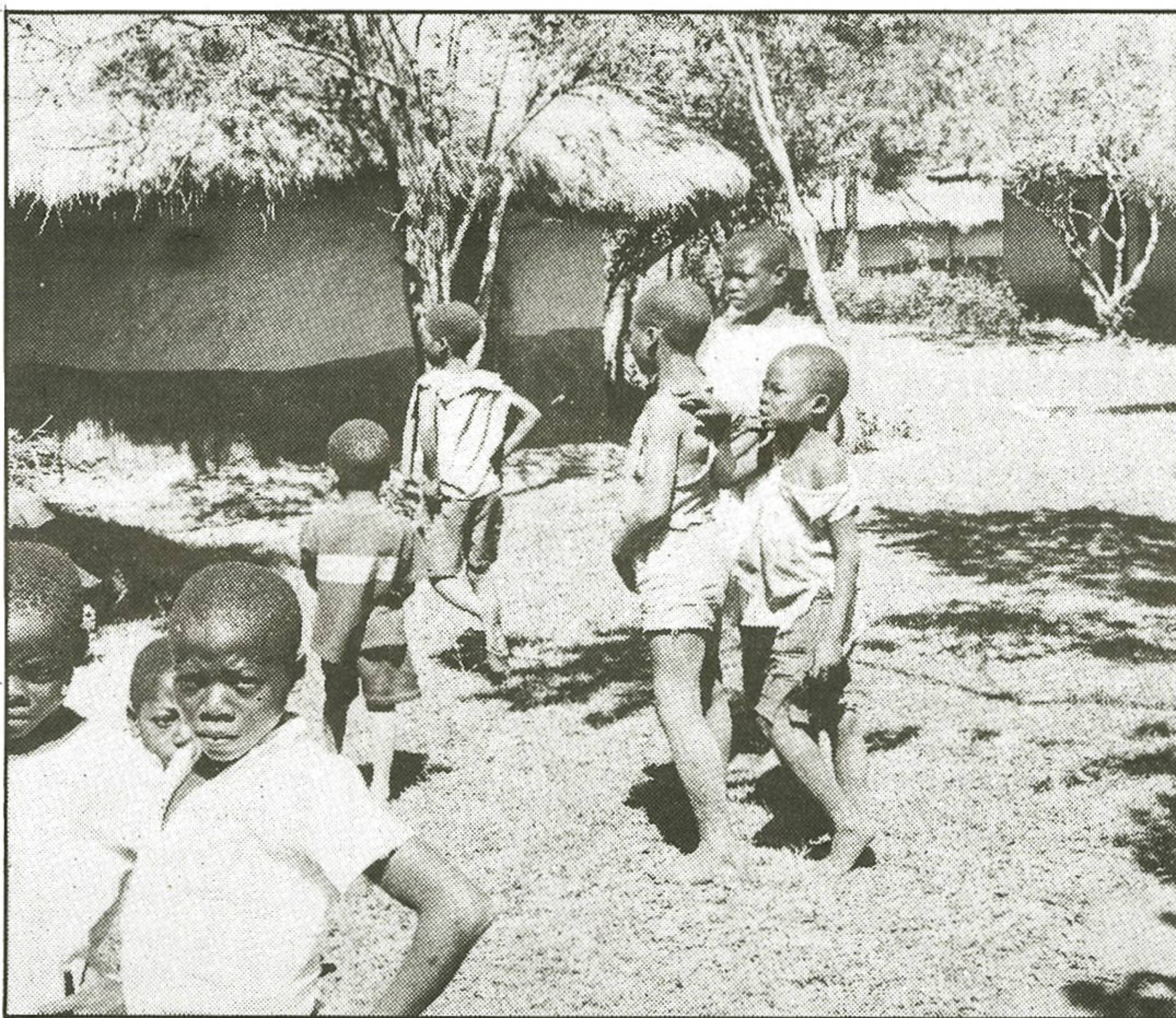
Salamu kutoka Kenya – Terveisiä Keniasta!

Tammikuu 1977. Kuutisenkymmentä suomalaisturistia istuu päiväntasaajalla puun varjossa, jossa aurinko varjosta huolimatta polttaa nahan helkka-punaiseksi. Olemme pariviikkoisen Kenian-matkamme alussa Naivasha-järven rannalla. Takanamme on 12 tunnin lentomatka, laskeutuminen Nairobiin, ensivaikutelmat: tropiikin kostea aamuilma, akasiapuiden voimakas tuoksu, kukkaloisto, valo, keskikesä.

Matkamme alkoi Afrikka-seminaarilla Naivashassa, jossa suomalainen lähetystyöntekijä, tohtori Valma Mononen perehdytti meitä Kenian oloihin kansaan, kulttuuriin, elinkeinoihin, sairauksiin, lähetystyöhön jne. Opimme myös joukon suahilin kielen sanoja, joita tarvitsimme tavatessamme matkallamme perin ystävällisiä kenialaisia.

Tutustumiskohteina olivat Kenian luterilaisen kirkon seurakunnat Länsi-Keniassa, Viktoriajärven tuntumassa. Pariviikkoisen matkamme aikana jäi taaksemme yli 1.500 ajokilometriä. Päivittäin teimme retkiä Kisumusta, Kenian kolmanneksi suurimmasta kaupungista, eri seurakuntiin ja saimme tutustua kansan elämään ja kansaan vielä melko koskemattomissa kyläyhteisöissä.

Suomalaiset lähetystyöntekijät olivat nähneet vaivaa matkamme onnistumiseksi. Asian-tuntevalla opastuksella he esittelivät meille lähetysasemien rakennuksia ja työmuotoja. Kisumussa saimme vieraila päi-

väkerhossa, jossa käy päivittäin useita kymmeniä lapsia. Tutustuimme myös seurakunnassa aloitettuun naistyöhön ja kävimme Kisumuun rakennettavan työkeskuksen tontilla, jossa rakennustyöt ovat parhaillaan käynnissä.

Itieriossa, vanhimmalla lähetysasemalla, osallistuimme jumalanpalvelukseen, joka toimitettiin kolmella kielellä. Matkanjohtajamme saarnasi suomeksi, saarna tulkittiin suahilin ja kisiin kielellä. Itierioon on rakennettu kirkon lisäksi syn-

nytyssairaala, poliklinikka ja koulu. Työn Itieriossa aloittivat ruotsalaiset 1949.

Matongossa, jossa suomalaislähetit etupäässä ovat toimineet, kävimme suomalaisva-roin pystytetyssä synnytyssairaalassa. Parhaillaan Maton-

goon on nousemassa uusi raamattukoulu, jossa kuluvan vuoden aikana on tarkoitus aloittaa pappiskoulutus. Matongosta valmistuu tänä keväänä 15 evankelistaa kirkon palvelukseen. Syksyllä alkaa uusi kaksivuotinen evankelistakurssi.

Matkan aikana saimme nähdä, mitä lähetystyössä on saatu aikaan: On rakennettu kirkkoja, sairaaloita, kouluja. On syntynyt itsenäinen Kenian luterilainen kirkko, jonka johdossa ovat kenialaiset. Suomalaisen lisäksi Kenian luterilaista kirkkoa tukevat ruotsalaiset ja amerikkalaiset. Tänä vuonna on työyhteyteen tulossa myös norjalaisia lähetystyöntekijöitä. Ulkomainen apu on tervetullutta suunnittelu-, opastus- ja sairaanhoitotyössä. Työtä on edelleen paljon ja työkutsuja enemmän kuin voidaan ottaa vastaan. Saimme kuulla suunnitteilla olevista rakennushankkeista ja voimme itse todeta niiden tarpeellisuuden. Osallistuimme jumalanpalvelukseen, joka pidettiin puun alla. Tuolit ja penkit oli tuotu läheisistä kouluista ja kodeista. Tontti kirkkoa varten on jo hankittu, mutta itse kirkko puuttuu. Seurakunnassa kristittyjä on yli 300. Näin suuren joukon on vaikea sadeaikana ja viileänä aikana kokoontua puiden alle viettämään jumalanpalvelusta. – Eräässä seurakunnassa kävimme tilapäiskirkoksi rakennetussa savimajassa. Sateella

Jatkuu takasivulla

sa tärkeintä valistustyö

Irja Leino

Veikko Urho

Annikki Nokikuru

Elämänilon avulla eteenpäin

Kainalosauvojen tuke-
mana hoitelee perheenäi-
din päivittäisiä askareita
Porin Toejoella asuva rou-
va Irja Leino. Iloisen
hymyn, vieraanvaraisuus-
den ja valoisan luonteen
taustalla on kuitenkin va-
kava sairaus reuma. Porin
puuvillatehtaassa lähes
kaksikymmentä vuotta ku-
tojana toiminut rouva Lei-
no kertoi, ettei nykyaikai-
nenkaan lääketiede pysty
sanomaan, mikä taudin
vuonna 1960 aiheutti. Ve-
toisella työympäristöllä
oli osuutensa sairauden
syntymiseen.

— Ensimmäiset vakavan
sairauden merkit tuntu-
ivat särkynä olkapäässä
60-luvun alussa, samoihin
aikoihin kuin nuorin lap-
seni Markku syntyi. Hoi-
toon en halunnut hakeu-
tua. Yritin tulla toimeen
särkylääkkeiden avulla ja
kävin edelleen työssä.
Seitsemän vuotta myö-
hemmin pääsin ensimmäi-
sen kerran Heinolassa si-
jaitsevaan reumasäätiön
sairaalaan. Kun minulle
kerrottiin vammastani, en
tiennyt reumasta mitään
ja olin sen vuoksi häm-
mentynyt, muistelee Irja
Leino sairauttaan.

Reumasairaalassa teh-
tyjen leikkausten avulla
tauti on pysähtynyt het-
keksi, ja olen tuntenut it-
seni hoidon jälkeen hyvä-
kuntoiseksi, jopa niin, että

alussa yritin vammautu-
neena selvitä työelämästä.
Annoin kuitenkin periksi,
ja tällä hetkellä tauti on
taas sellaisessa vaiheessa,
että odottelen Heinolaan
pääsyä, sanoi Irja Leino.

Kiertokadun Arava-alu-
eella asuva Annikki Noki-
kuru on sairastanut reu-
maa koulutyttöajoilta.
Tyttölyseon viidennellä
luokalla toistuvat väsy-
myskohtaukset olivat reu-
man alkuaireita. Opinnot
oli jätettävä keskikoulun
jälkeen. Sittemmin myös
hänen kaksi sisartaan sai-
rastuivat nivelreumaan.
Annikki Nokikuru on vai-
keavammainen reumapoti-
las, vaikka kykenee il-
man kotiapua selviyty-
mään päivittäisistä asiois-
ta. Harvinaista neiti Noki-
kurun sairautessa on, et-
tei hänen jäseniään särje.
Jalat ajettuvat toisinaan
ja tuntuvat aroilta.

Porin Seudun Reuma-
yhdistyksen ry:n rahas-
tonhoitajana toimii 53-
vuotias Veikko Urho,
nelilapsisen perheen isä,
joka on ollut reumapotilas
vuodesta 1965 lähtien.

Pieni puuha piristää

Rouva Leinon päivä ku-
luu pyykinpesun, ruoan-
laiton ja tiskaamisen pa-
rissa. Kodin hoitamiselta
jäävän ajan hän käyttää
lukemiseen tai päivänoko-
siin.

Elämänsisältöä Veikko
Urholle antavat monet
harrastukset. Keppinsä
avulla hän kykenee liikku-
maan verkkaisesti ja osal-
listumaan erilaiseen toi-
mintaan. Toejoen diakoni-
apiirissä ja näytelmäker-
hossa hän on innokkaasti
mukana. Reposaaren Jun-
nilassa pidettävälle kesä-
leirille hän aikoo osallis-
tus jälleen ensi kesänä.
Veikko Urhon mielessä on
tuoreena tapahtumana
viimesykyinen ruskaretki
Lappiin, jolloin hän sai
kiivetä Saanan huipulle.

Annikki Nokikuru har-
joittaa sorminäppäryy-
tään tekemällä käsitöitä
ja erilaisia koriste-esinei-
tä. Melkoinen määrä niis-
tä on syntynyt Reuman
myyjäisiä varten. Neiti
Nokikuru on elellyt viimei-
set yhdeksän vuotta yksin.
Joka toinen viikko hän
käy reumayhdistyksen
naistoimikunnan kokouk-
sissa, jossa hän toimii pu-
heenjohtajana. Ystävien
tapaaminen on hänelle pi-
ristävä kokemus.

Oy Rosenlew Ab:n hen-
kilöstöpäällikkönä toimii
Jorma Peltola, joka
on kolmetoista vuotta sai-
rastanut reumaa. Työnan-
taja suhtautui hänen sai-
rauteensa ymmärtäväises-
ti ja antoi tehtäviä, joissa
hän on voinut reumavam-
maisena työskennellä.

Sairaudesta huolimatta
Peltola tuntee tyytyväi-
syyttä voidessaan olla
työssä.

Myönteisenä henkilös-
töpäällikkö Peltola nä-
kee myös sen, että hänen
edustamansa yhtiö yleen-
säkin ottaa huomioon
työn laadun ja ympäristön
sijoittaessaan vammaista
hänelle sopivaan työhön.

Työtapaturma aiheutti reuman syntymisen

Veikko Urhon sairau-
den aiheuttajana pidetään
vuonna 1964 kaupungin
keskusvaraston rakennus-
toissa sattunutta työta-
paturmaa. Urho astui silloin
telineillä laudan päähän,
putosi monen metrin kor-
keudesta ja loukkaantui
vaikeasti. Onnettomuutta
edeltävänä aikana Veikko
Urho ei ollut sairastunut
työaikanaan kertaakaan.

Tapaturman ja siitä toi-
pumisen jälkeen Veikko
Urho alkoi tuntea sään-
nöllistä kipua kehon eri
puolilla. Sairauden kulku
johti hänet vuonna 1965
reumasairaalaan. Työha-
lu ja työtovereiden suh-
tautuminen auttoivat
Veikko Urhoa palaamaan
töihin sairaalassaolon jäl-
keen. Mutta kipu vain pa-
heni päivä päivältä. Paluu
ei onnistunut.

Sairauden hyväksy- minen ote elämään

Irja Leinon mielestä
vaikeavammaisuus ei ole
este elämänilon saavutta-
miselle. On tultava toi-
meen sairautensa kanssa
ja yritettävä lujan tahdon
ja optimismin avulla elää
päivä kerrallaan. Kapi-
nointi ja masennus kuulu-
vat elämään, mutta ne ei-
vät saa ottaa yliotetta.
Perheenjäsenten tuki on
myös tärkeä, sanoi rouva
Leino Toejoelta.

— Ei tässä paikalleen
jäää sairautta sure-
maan. Aktiivinen osallis-
tuminen ja puuhailu eri-
laisten asioiden parissa
luo henkistä vireyttä sai-
rauden kesmiseen. Se an-
taa pontta eteenpäin, sa-
noi Veikko Urho. Hänen
sairastumisestaan on to-
dettu, että taipumus sai-
rastua reumaan jossakin
elämän vaiheessa on
edesauttanut hänen vam-
mansa syntymistä.

Veikko Urho kertoi, että
työpaikkaa vaihtamalla
hän silloin kuvitteli tule-
vansa toimeen normaalis-
sa työssä. Yhä uudelleen
hän oli annettava perik-
si omalle tahdolle tehdä
työtä. Tulehtuneet nivelet
ja vihlova kipu pakottivat
hänet jättämään lopulli-
sesti työelämän.

Kasvutapahtuma

Stephens, Overton: Minulla on vain tämä päivä. Karas-Sana 1975, 133 s. Hinta 20 mk. Stephens on kanadalainen lääkäri, joka kertoo omasta hengellisestä kehityksestään sekä ammatissa saaduista kokemuksista, kuinka hengellinen apu on usein paikallaan potilaan hoidossa.

Esipuheen kirjoittaja Bruce Larsson suosittelee tätä kirjaa erittäin lämpimästi jokaisen valveutuneen kristityn käteen mm. siitä syystä, että Stephens on hyvä esimerkki aidosti kristillisestä tavasta elää nykyaikana. Hän on luotettava esikuva; hän on vakuuttava, sillä hänen uskoonsa sekoittuu epäuskoa ja voimaansa heikkoutta.

Stephens oli peräisin suuresta suvusta, jossa monenlaiset uskonnäkemykset vallitsivat. Häntä tympäisi uskonto siinä määrin, että hänestä tuli ateisti opiskeluaikanaan. Uransa alussa hän joutui tekemisiin AA-liikkeen kanssa, ja etsivä kun kuitenkin oli, innostui AA:n 12:een askeleeseen ja seurasi niitä monen vuoden ajan. Kun hän vaimoineen — 13:n avioliittovuoden jälkeen — kerran oli lomamatkalla New Yorkissa, ja meni sivumennen tapaamaan erästä outoa AA-miestä, tapahtui hämmästyttävä asia, jolla oli käänteentekevä vaikutus hänen elämäänsä.

Mies nimittäin ehdotti käyn-

nin päätteeksi, että hän haluaisi rukoilla yhdessä heidän kanssaan. Niin tapahtui, ja Stephens sanoi, että se säväytti heitä niin kuin sähköisku. Mies kutsui heidät vielä illaksi kotiinsa, ja he menivät, vaikka heillä olisikin ollut muuta ohjelmaa.

Niin kävi, että kun he olivat keskustelleet rukoilemisesta pari tuntia, ehdotti isäntä taas yhdessä rukoilemista. Stephens joutui hämmennyksiin, kun isäntä sanoi, että olisi hänen vuoronsa rukoilla. Niinpä Stephens esitti Jumalalle yksinkertaisen pyynnön, että tämä ottaisi huomaansa hänet ja hänen perheensä, koko hänen elämänsä. Hän sanoo: ”kahden minuutin rukous oli paljastanut meille elämän salaisuuden, kääntymällä Jumalan puoleen pääsemme eroon siitä kauheasta, mitä raahaamme mukamme ja mikä aiheuttaa huolta, pelkoa, jännitystä, neurooseja.”

Potilaitaan hoitaessaan hän huomasi, että useat henkiset häiriötilat, jotka ovat syntyneet vaikean elämäntilanteen takia, ovat parannettavissa rukouksen avulla. Hän saattoi kertoa potilailleen, mitä hänelle oli itselleen tapahtunut, ja ehdotti samaa näille. — Kirjassa kerrotaan myös ns. ihmeperantumisista, joita Stephens on ollut toteamassa.

Hänen oma hengellinen kasvunsa jatkui: hän halusi kasteelle, koska se puuttui häneltä. Kasteen jälkeen hän ihmeek-

seen huomasi, miten Kristus tuli hänelle merkitseväksi, tämä mies, johon hän ei ennen ollut juuri kiinnittänyt huomiota. Hän sanoo: ”siihen asti minulla oli ollut uskonto, mutta nyt minulla oli uusi elämä.” Jumala tuli hänelle persoonaksi. Samalla hän käsitti ristinkuoleman. Tästä lähtien hän oli suureksi lohdutukseksi kuoleville potilailleen, koska hän osasi kiinnittää heidän huomionsa Kristuksen heille valmistamaan sijaan taivaassa. Ja siinä on kristityn todellinen toivo.

Stephens pitää tärkeänä, että ihmisen kasvu tapahtuu tasapuolisesti kolmelle taholle: ruumiilliselle, henkiselle ja hengelliselle. Viime mainittu saa usein liian vähän ravintoa, ja ihminen kasvaa kieroona. Kodissaan hän näki, miten lapsia on hyvä totuttaa arkipäivän keskellä kääntymään rukouksessa Jumalan puoleen, jolloin rukouksen aitous ja välittömyys tulevat lapselle tavaksi. Siltä pohjalta hänen on mahdollista jatkaa tulevina vuosina.

Stephens kävi myös usein puhumassa uskonnollisissa kokouksissa ja sai olla siunaukseksi monille silläkin tavalla. Kirjan lopussa lukija huomaa, että Stephens on sairastuvuoteellaan sanellut tämän kirjansa, hänestä oli jo silloin leikattu pahanlaatuinen kasvain. Kirjan nimi viittaa tuohon tilanteeseen: tärkeä on tämä päivä, koska elämä on nyt.

Laila Pouttu

Junnilan kesä 77

TOUKOKUU

5.5.—11.5. Mielenterveysleiri, Otto Syrjä, Inari Virtanen, Leena Pänkälä
13.5.—15.5. Nuorten pariskuntien perheleiri, Kalle Sundell, Väinö Levomäki
17.5.—22.5. Eläkkeellä olevat pariskunnat I, Laina Lakso, Aili Nummi
24.5.—29.5. Eläkkeellä olevat pariskunnat II, Ritva Eskelinen, Riitta Hiedanpää
31.5.—5.6. Eläkkeikäisten leiri, Laina Lakso, Helmi Ylijoki

KESÄKUU

7.6.—12.6. Äitileiri, Kaarina Hyttinen, Maija-Liisa Halme
14.6.—19.6. Äitileiri (etupäässä yksinhuoltajille) Anja Harju, Leena Pänkälä
21.6.—26.6. Äitileiri, Ilona Rasila, Ritva Eskelinen
24.6. Junnilan juhannus- ja kokkojuhla kello 20.00—24.00
28.6.—3.7. Siviili-invalidien leiri, Mikko Orjala, Aino Puonti

HEINÄKUU

5.7.—10.7. Äitileiri, Riitta Hiedanpää, Raili Rosendahl
12.7.—17.7. Näkövammaisten rovastikunnallinen perheleiri, Raili Rosendahl, Marjatta Teppo
19.7.—24.7. Kuurojen rovastikunnallinen perheleiri, Elvi Hokkanen, Aili Riuhimäki
26.7.—31.7. Kehitysvammaisten ja epilepsiaa sairast. perheleiri, Pirkko Heikkilä, Maija-Liisa Halme, Kaarina Hyttinen

ELOKUU

2.8.—7.8. Hiisi — Säätio
9.8.—14.8. Äitileiri, Kirsti Korpela, Helmi Ylijoki

16.8.—21.8. Sotainvalidien perheleiri, Otto Syrjä, Maija-Liisa Sahakari
23.8.—28.8. Äitileiri, Maija-Liisa Sahakari, Aili Nummi
30.8.—4.9. Reumavammaisten leiri, Sirkka-Maija Silfverberg, Ilona Rasila

SYYSKUU

6.9.—11.9. Sotaveteraanien perheleiri, Otto Syrjä, Maija-Liisa Sahakari
13.9.—18.9. Miesten leiri I, Mikko ja Sinikka Orjala
22.9.—27.9. Miesten leiri II, Mikko Orjala, Inari Virtanen

Muut tilaisuudet

7.5 Porin rovastikunnan nuorisotyön päivä
8.5. Reposaaren äitienpäiväjuhla

Toukokuun leireille ilmoittautuminen on 20. 4. 1977 mennessä, muille leireille 15. 5. 1977 mennessä. Ilmoittautumiskakkeita saa kirkkoherranvirastoista, seurakuntasisarilta tai diakoniakeskuksesta. Kuuden vuorokauden leiristä peritään 10 markan osanottomaksum, joka suoritetaan leirillä. Diakoniakeskuksen johtokunta valitsee leiriläiset. Leirille voidaan ottaa 60 osanottajaa, jotka ovat Porin ev.lut. seurakuntien jäseniä ja kykenevät itse huoltamaan itsensä.

Lähempiä tietoja antaa diakoniakeskus, Antinkatu 22, puh. 14 107 tai 16 319. Junnilan puhelinnumerot ovat 84 179 tai 84 030.

Junnilassa valmistaudutaan kesään

Reposaaren Junnilassa alkaa vilkas leirikesä jo toukokuun alussa, jolloin on viikon kestävä mielenterveysleiri. Toukokuussa järjestetään lisäksi leirejä nuorille pareille ja perheille sekä eläkkeellä oleville pariskunnille. Viime kesänä Junnilan leireillä oli yhteensä 1.081 osanottajaa. Syyskuun loppuun kestävä leirikauden aikana pidetään tulevina kesinä 22 leiriä. Yhdelle leirille mahtuu keskimäärin kuutisenkymmentä leiriläistä.

□□□

□ Diakoniakeskuksen suorittaman joulukeräyksen tuotto oli 3.706,33 markkaa. Raha-lahjoitusten lisäksi diakoniakeskus vastaanotti paljon vaatetavaraa. Porin seurakuntien diakoniakeskus kiittää kerääjiä ja lahjoittajia!

□□□

HAUTAINHOITOMAKSUT

Porin ev.lut. seurakuntien hautausmailla 15. 12. 1976 alkaen

Kesähoito

Haudan koko	Hoito (ilman kukkia)		Talvi-havutus	Peruskunnostus		Kukat (istutus ja hankinta)
	hiekkahaudat, uudet ruohohaudat (ilman reunakiviä)	vanhat reuna-kivihaudat (hauta-ala nurmikkona)		hiekkahauta	ruohohauta	
1x2 m	77,—	110,—	17,—	50,—	60,—	pelargonia 9 mk/kpl
2x2 m	97,—	137,—	19,—	60,—	70,—	begonia 9 mk/kpl
3x2 m	117,—	165,—	21,—	70,—	80,—	verenpisara 9 mk/kpl
4x2 m	136,—	192,—	23,—	80,—	90,—	pikkubegonia 3 mk/kpl
5x2 m	156,—	220,—	25,—	90,—	100,—	

Uurnahaudan hoito (1x1 m) ilman kukkia 40 mk.

Kertakaikkiset hoitomaksut

Porin seurakunnat ottaa hoidettavakseen myös pitempiäaikaisia sopimuksia 5—50 vuoteen saakka. Hautapaikkojen hoitohinnat määräytyvät kesähoidon ja määrätyn kertoimen mukaan. Esimerkkinä mainittakoon, että 10 vuoden hoito kahden hengen hautapaikasta maksaa noin 1.430 markkaa. Hautojen hoitoon liittyvistä asioista saa tarkempia tietoja seurakuntien taloustoimistosta, Hallituskatu 9, viraston aukioloaikana 9—15, to 9—17. Puhelin 44 711/12.

□ Kukkien määrän ja lajin valitsee tilaaja itse.

□ Jos halutaan erikoiskasveja tai useammat kuin yhdet kukat kesässä, tapahtuu veloitus erikseen, josta on sovittava hoitoa tilattaessa.

□ Peruskunnostusmaksu peritään niiltä haudoilta, joita ei ole ennen hoidettu tai kunnostettu.

□ Muistomerkin oikaisu ja muut erikoistehtävät hinnoitetaan käytetyn työajan mukaan.

□ Hoitomaksu on suoritettava seurakuntien taloustoimistoon tai pankkiin. Hoitosopimus tulee voimaan maksun saavuttua tilille. Tilaukset mieluiten huhtikuun loppuun mennessä.

□ Hoito alkaa keväällä sään salliessa ja kestää syyskuun loppuun. Siihen kuuluu haudan puhtaana- ja kunnossapito, kukkahoito ym. hoitotoimet.

Haudat kuntoon kesäksi

Seurakunnan yhtenä palvelumuotona on yksityisten hautojen hoito. Erityisesti tällainen hoitotapa palvelee henkilöitä, joilla ei ole mahdollisuutta hoitaa itse omaistensa hautoja. Vuosittain hoidettavaksi jätetyt haudat ovat Porin hautausmailla antaneet työtä n. 40 henkilölle viiden—kuuden kuukauden ajaksi.

Yksityisten hautojen hoitoon on Porin seurakunnassakin vielä enemmän voimavaroja. Työtä helpottamaan on hankittu asianmukaiset koneet ja työvälineet. Porilaista työvoimaa olisi riittävästi tulossa. Palvelun yhä lisääntyessä seurakunnat pyrkivät yksilölliseen haudan hoitoon. Omaisten esittämät näkökohdat otetaan huomioon sopimuksissa.

Työttömän ajan keskellä olisi toivottavaa, että hautojen hoitotilauksia saataisiin entistä runsaammin. Näin saataisiin useampi henkilö — koululaiset ja opiskelijat mukaanluettuina — terveelliseen ja mielekkäseen palvelutehtävään mukaan. Hoitotilauksia vastaanotetaan Käppärän, Reposaaren ja Ahlaisten hautausmaiden osalta seurakuntien taloustoimistossa.

Hautausmaan kesätyöntekijät

Aikaisempina kesinä hautausmaalla työssä olleet ilmoittautuvat täyttämällä hakemuslomakkeen taloustoimistossa tai hautausmaan toimistossa huhtikuun 10. päivään mennessä.

Uudet hakijat otetaan tarvittaessa työnvälityksen kautta.

Porin

Kirkkosanomien

Porin ev.lut. seurakuntien julkaisu ● 33.000 kpl ● Jakelu jokaiseen porilaiseen talouteen

Päätoimittaja
Jorma Pakkanen
Toimitussihteeri
Hannu Rasila
Toimituskunta
Paavo Yrjölä, Salme Söderlin ja Raili Turtola
Toimituksen osoite Hallituskatu 9, 28100 PORI 10

Palveleva puhelin

1 5 5 6 6

Päivystys joka yö
kello 21—06

Vakavaa keskustelua totisin ilmein syntyy kerhohuoneen pienessä piirissä aiheena säännöt ja lait. Syviä ajatuksia pyörii pikku kerholaisen päässä, vaikka hänen ei useinkaan luulla tietävän muuta, kuin että silloin on kyseessä sääntö, kun äidin, isän tai jonkun muun aikuisen sormi nousee tiukkaan kieltoon. Silloinkin tukeimmiten saa jäädä tietämättömäksi siitä, minkä vuoksi sellaisia sääntöjä on. Kerhoryhmä on pieni yhteisö, jonka joustavan yhdessäolon turvaavat omat säännöt, jotka toki myöhemminkin ovat käyttökelpoisia ja vaadittavia monessa tilanteessa.

Onpas mukavampiakin tapoja oppia näitä kultaisiksi sanottuja ohjeita kuin se, että joku korkea auktoriteetti luettelee pitkän listan asioita, joita saa tai useimmin ei saa tehdä. Oteetaan käsinukkeja ja järjestetään erilaisia tilanteita. Käyttäytymään niin ja näin. Nukkien toiminnat ja jutut ovat mielenkiintoisia. Sitten voidaan yhdessä jonkun 'viisaamman' nukan kanssa pohtia, millä tavalla toimien ryhmässä on hauskaa ja turvallista. Kokemukseen pohjautuen tehdään yhdessä säännöt, ja eiköhän noudattaminenkin liene helpompaa.

Käsinuket ovat osoittautuneet hyviksi kumppaneiksi myös muilla kuin sosiaalisuuden oppimisen alueilla. Kun on tapahtunut jotain oikein hauskaa, se on helppo kajauttaa kuuluville jo kohta oven suussa kaikkien yhteiseksi riemuksi. Mutta entä, jos on joitakin muita asioita sydämellä? Jos on jotain, mitä on vaikea sanoa, ja vähän pelottaakin? Silloin on turvallista valita joku nukkekaveri, ja nepäs ovat yleensä melko puheliaita. Niillä kun on lupaa olla.

"Laki on se, että jos ajaa juovuksissa autoa, tulee rattijuopoksi"

Yhtenä päiväkerhotyön tärkeimpänä tavoitteena on lapsen suotuisan tunne-elämän vaaliminen ja kehittäminen. Tällöin eivät pelkät sanat riitä. Erilaiset tunteet kuten rakkaus, ystävyyksyys, suru, ilo ja viha on opittava tiedostamaan, hyväksymään ja purkamaan kokemuksen kautta. Pienen kerholaisen tunteiden runsaus, voimakkuus ja purkautumisen tarve voi näkyä vasta jonkun nukan sisällä. On helppo keskustella erilaisista tunteista käsinukkien kanssa. Koska ne eivät ole oikeita, ne saavat näyttää siltä, mitä tuntevat.

Persoonallisuuden kehityksen alueella tärkeimpiä tavoitteita varhaislapsuudessa on toi-

saalta itsensä, toisaalta muiden erilaisuuden hyväksyminen ja sen kunnioittaminen. Vaikuttaminen lapsen tunne-elämään ja persoonallisuuteen suotuisasti lienee kasvattajalle kuin kasvattajalle vaikeimpia tehtäviä. Kun menetelmänä pääasiassa lienee kasvattajalle kuin kasvattajalle vaikeimpia tehtäviä. Kun menetelmänä pääasiassa lienee kasvattajalle kuin kasvattajalle vaikeimpia tehtäviä. Kun menetelmänä pääasiassa lienee kasvattajalle kuin kasvattajalle vaikeimpia tehtäviä.

avuudesta esimerkiksi elävää, oikeaa ihmistä. Mutta kun nukkiensa kanssa havaitsen erilaisuuksia, niistä avoimesti keskustellaan ja ne lopuksi hyväksytään, on tuo asennoituminen helpompaa siirtää jo oikeisiin ihmisiin.

Käsinukkien maailmaan ei kuitenkaan ole tarkoituksena mukaista kokonaan uppoutua, mutta kun kerhopäivä tuntuu oikein harmaalta ja ilmapiiri jännittyneeltä ja on vaikea jutella, niin silloin kaapit auki ja nuket valloilleen!

Käsinuken ja lasten keskustelua aiheesta 'Itsensä hyväksyminen':
Nukke Helmeri itkee katkerasti.

Lapset: Mitä sinä itket?

Helmeri-nukke: Minä olen niin ruma.

Lapset: Kuin niin?

Helmeri-nukke: Kun minulla ei ole suuta eikä nenääkään ja Joonatanilla on hieno nenä ja puku.

1. lapsi: Ei sulla voi olla, kun sä olet syntynyt sellaiseksi.

2. lapsi: Jos sinä olisit Joonatanin näköinen, et sinä olisi Helmeri.

Helmeri-nukke iloisena: Olenko minä sitten ihan hyvä näin? Lapset hellästi Helmeriä tappauttaen: Olet sinä ihan hyvä.

Raija Laitanen
Tuula Mattila

Seurakunnassa nyrkkeillään

Urheilutoiminta on ennakkoluulottomasti lähestynyt muita seurakunnan toimintoja. Jousiammunta ja nyrkkeily ovat löytäneet paikkansa seurakunnan

Porin nyrkkeily, jolla on maineikas menneisyys, torkahti horrokseen vuonna 1970. Kipinä kuitenkin kyti ja se puhallettiin liekkiin isänpäivänä 1976. Sykäyksen antoi Länsi-Porin seurakunnassa poikatyönohjaajana toimiva entinen aktiivinyrkkeilijä Kalevi Takala, joka jo tovia ennen oli ottanut nyrkkeilyn myös poikakerho-

nuorisotoiminnassa. Porin NMKY, joka on perustettu Porin jo vuonna 1918, aloitti "seitsemän univuoden jälkeen" namikalaiselle perinteelle har-

toiminnan osaksi. Toimintaa johtamaan ilmaantui monipuolisena kuntoilijana tunnettu seurakuntaneuvos Paavo Yrjölä, joka on tuttu mies Kattinkurun maisemissa.

Maanantaisin, keskiviikkoisin ja perjantaisin voimailutalolla pidettävät harjoitukset ovat saaneet mittavan harrastajajoukon ja tempaisseet myös

vinaisella nyrkkeilytoiminnalla. Tunnetuimpia toimintamuotoja sille ovat partiotoiminta, miesten kerhot, ompeluseurat, raamattupiirit ja retkeily.

monen pojan isän kannustajaksi kehän reunustalle. Ensimmäisiin nyrkkeilykilpailuihinsa "namika" pystyi hankkimaan kaksi eruoopamestaria. Kehässä oli Kalevi Marjamaa ja reunustalla tarkkana katselijana todellinen nyrkkeilydoli Elis Ask, joka pitkään viipyi NMKY:n vierasna. Poikien ammatikoulu ansaitsee kiitokset, että oli nähnyt paljon vaivaa kehän aikaansaamiseksi juhlasalin näyttämölle.

Mainittavaa on, että Suomen NMKY:n liitto on suhtautunut porilaiseen toimintaan myönteisesti ja sisällyttänyt toimintakalenteriinsa nyrkkeilyjoutien viikonloppuleirin kurssiskouksessaan 22.-24. 4. Viikko leirin jälkeen Porin nyrkkeilijät kohtaavat Vaasan seuraotetelussa Vaasan nyrkkeilyklubin. Seurakuntien leirikoulu Ilmolassa pidetään ensi kesänä 19.-21. 8. valmennusleiri, jonka rungon muodostavat nyrkkeilijät ja jousiampujat.

Seurakunnan toiminnat lähestyvät seurakuntalaisia.

Kalevi Takala

Porin NMKY:n nyrkkeilijät kahmivat voittoja ensimmäisissä "kotiki-soissaan". Esittely ennen ottelua suoritetttiin valmentaja Kalevi Takalan (takana) johdolla.

"Kun kaikki kaatuu päälle"

2. 4. klo 19 Teljäntorin rukoushuoneessa
Opetajille ja kasvatusasioista kiinnostuneille.

Esitelmän pitää rehtori Anita Koskimaa
Keski-Porin naistoimikunta

Ruskaretki Lappiin 27. 8.-3. 9. 77

Näe Ylläs-, Pallas- ja Saana-tunturit sekä Norjan tunturien lumihuiput. Lähde Jumalan sanan ja tunturiretkelyn pariin! Pääkohteenä on Enontekiön Hetan Koti Ounasjärven rannalla. Matkan hinta on 460 mk. Ilm. puh. 12201 Keski-Porin seurakunnan kirkkoherranvirastoon mahdoll. pian.
Evankelioimistoimikunta

Kirkkosanomien 1. kuvaristikko

Tehtävän oikein ratkaisseiden kesken arvottiin kolme rahapalkintoa. 20 markkaa saivat **Alli Lehto**, Rautatiepuistok. 12 B, **Marja Vuontela**, Kiertok. 18 ja **Lempi Luontola**, Länsipuisto 20 A. Onnittelut voittajille! Kuvaristikkokokeilua on tarkoitus jatkaa.

Kevät
koittaa!

Lähde
"LÄHETYS-
MATKALLE"
Helsinkiin
21.5.!

Ilmoittautuminen Keski-Porin kirkkoherranvirastoon, puh. 12 201, 5. 5. mennessä!

Seurakunnan "isot" — nuorina nuorten joukossa

Isonen, iso, isosisko ja -veli, ryhmyri — siinä nimikkeitä seurakuntien yhdelle työntekijäjoukolle, rippikoulun ryhmänohjaajille. Rippikoulun jo itse suorittaneet nuoret, jotka ovat löytäneet paikkansa nuorena seurakunnassa, haluavat olla auttamassa ja palvelemissa nuorempiaan. He muodostavat väliläkin opettajan ja rippikoululaisen välille, että tunneilla puhuttava asia tulisi astetta alemmaksi, lähemmäksi rippikoulunuorta.

Rippikoulun ryhmänohjaaja johtaa 4-7 nuoren ryhmää raamatuntutkistelussa ja nuoren elämänsymptomien pohdinnassa. Hän osallistuu leirin iltaohjelman suunnitteluun ja toteutukseen yhdessä opettajien kanssa. Hän pyrkii luomaan kontakteja ryhmänsä jäseniin vapaa-aikana — luonnossa, pelien äärellä tai vaikkapa kuu-lusteluun valmistauttaessa. "Isonen" on rippikoululaisen kaveri ja opettajan oikea käsi. Samalla hän on itse nuori, joka elää kasvukauttaan ja etsii itseään ja paikkaansa elämässä. Hän antaa, jotta saisi.

Porin seurakunnat ovat järjestäneet alkuvuodesta toistamiseen yhteisen kurssin rippikoulun ryhmänohjaajaksi aikoville. Kurssilla perehdytään mm. ryhmätyön periaatteisiin, rippikoululaisen kysymyksiin ja "isosen" tehtäviin rippikoululeirillä sekä opetellaan hiljentymään Raamatun äärelle ja yhteiseen rukoukseen. Säännöllistä osallistumista seurakunnan toimintaan pidetään yhtenä edellytyksenä "isoseksi" pääsemiselle. Loppukeväästä paikallisseurakunnat ja niiden nuorisopapit antavat vielä "loppusilauksen" kesätöihinsä valmistautuville nuorille. Varsinainen "työpaikkakoulutus"

tapahtuu kunakin leiripäivänä pidettävissä yhteistyöneuvotteluissa leirin johdon ja ryhmänohjaajien kesken.

"Isonen" ei saa työstään varsinaista palkkaa. Kesän rippikoululeireillä Porin seurakunnat maksavat heille kuitenkin 12 markkaa leiripäivältä, minkä lisäksi heille kuuluu vapaa ylöpito leireillä.

Miten "isosen" kokee työnsä nuorena nuorten parissa? Miksi joku käyttää kesälomaansa tällaiseen vapaaehtoiseen työhön? Seuraavassa viiden "isosen" mietteitä hiihtolomalla 1977:

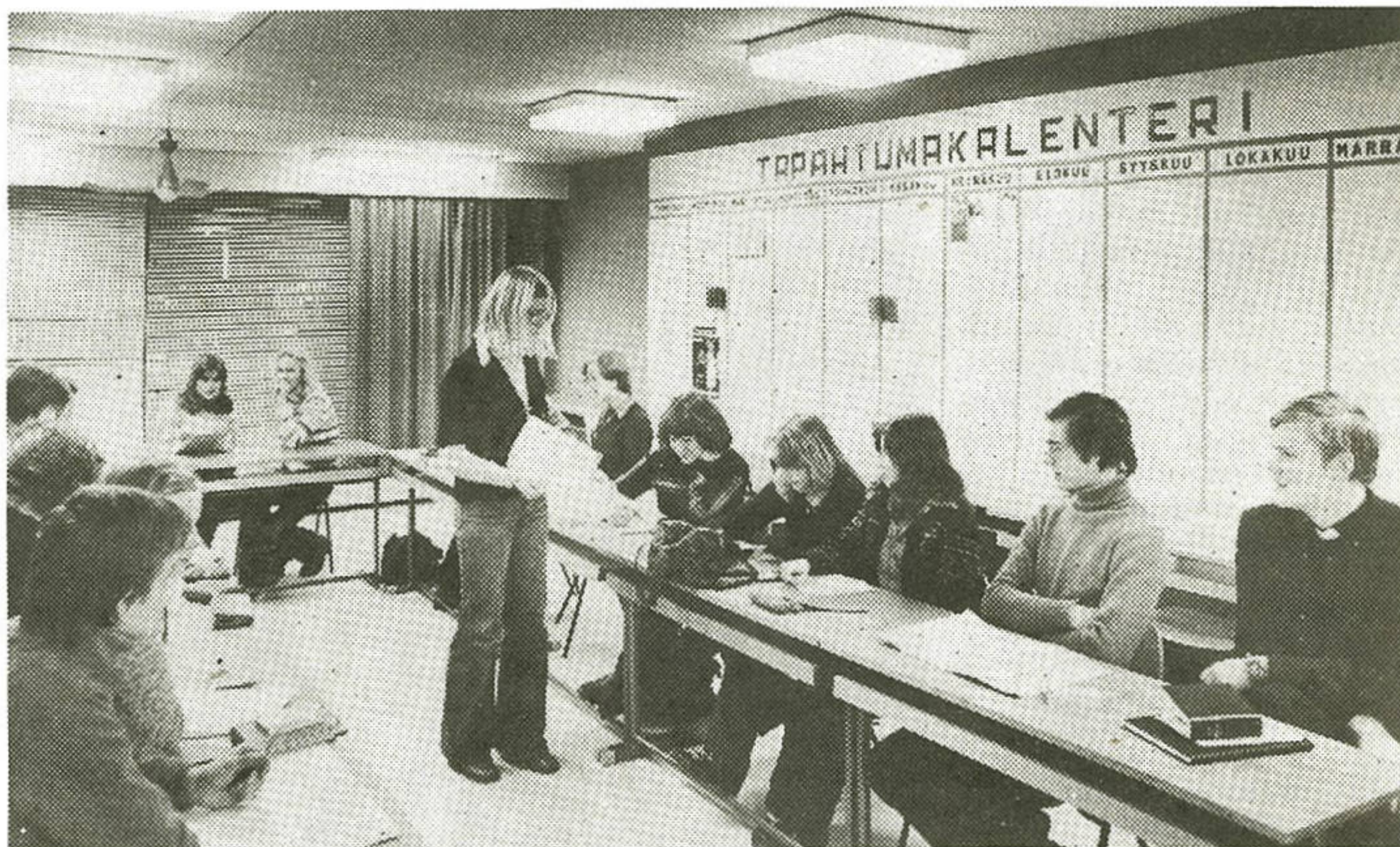
Miksi olet "isosen"?

Juha-Matti, 15-v., ensimmäistä kertaa "isosenä": "Tunsin, että minun tarvitsisi tulla isojen kurssille ja sitten leirille."

Sirkka, 16-v., kolmatta kertaa "isosenä": "Tämä on paras mahdollisuus levittää evankeliumia. Samalla kasvan itse tässä työssä."

Sakari, melkein 17-v., kolmatta kertaa "isosenä": "... että rippikoululainen saisi kokea läheisemmin yhteyden Jeesukseen."

Eija, melkein 17-v., toista kertaa "isosenä": "Haluan

Porin seurakunnat ovat kouluttaneet toistamiseen rippikoulun ryhmänohjaajia yhteisellä kurssilla seurakuntien nuorisokeskuksessa. Koulutuksessa olevat nuoret toimivat ensi kesänä rippikoululeirien "isoina" nuorten joukossa.

kantaa jonkinlaista vastuuta. Hiihtoloma tulee samalla käytettyä hyödyllisesti."

Helena, 20-v., kuudetta kertaa "isosenä": "En voi itse saada, ellen anna. Tunnen, että minulla on jotakin "enemmän", sellaista, josta voin antaa tässä työssä."

Mitä pidät "isosen" tärkeimpänä tehtävänä?

Juha-Matti: "... että osaisi viedä Jumalan sanaa oikein eteenpäin, niin ettei se vääristyisi."

Sirkka: "Tunneilla puhuttava asia pitäisi tuoda astetta alemmaksi, lähemmäksi leiriläisiä."

Sakari: "Tulisi olla nuorena nuorten joukossa, että he rohkaistuisivat uskomaan."

Eija: "... että voisin opastaa nuoria ja vaikuttaa siihen, että heillä olisi yhteys Jumalaan."

Helena: "Se, että on "pikkusen" kanssa, ja että koko olemus voisi todistaa Jumalasta. Samalla "isosen" tulisi ohjata rippikoululaista omaan seurakuntaan."

Mitä haluaisit sanoa rippikoululaisten vanhemmille?

Sirkka: "Eivät ne nuoret ole niin "kamalia" kuin miltä näyttää."

Sakari: "Vanhemmat voisivat jutella rippikoulusta ja olla sen käymisessä nuoren kanssa enemmän mukana."

Eija: "Pitäkää nuorianne riittävän kauan lapsina. Heidän kuuntelemisensa olisi tärkeää, samoin oma tasapainisuus."

Helena: "Kehottakaa lapsianne enemmän mukaan erilaiseen toimintaan!"

Jatkoa sivulta 4

jumalanpalvelukset joudutaan keskeyttämään, koska majan ruuhokatto ei pidä vettä. Kirkkoja ja toimitiloja tarvitaan, mutta varat puuttuvat. He vetoavat meihin suomalaisiin. Joudumme kyselemään ja miettimään, voisimmeko luopua joistakin tarpeistamme voidaksemme antaa sinne, missä varoja kipeästi tarvitaan.

Parin viikon matkalla saimme nähdä ja oppia paljon. Saimme kuvan yhdestä kirkkomme lähetyksentästä. Paljon jäi näkemättä. Kotimatkaa olimme halunneet siirtää, mutta oli pakattava ja lähdeä. Matkavaikutelmat elävät vielä pitkään mielessämme. Olemme kaikki vakuuttuneet siitä, että lähetystyö ei ole turhaa.

Liisa Purho

Matongon synnytyssairaala on rakennettu suomalaisin lahjavaroja. Kuvassa kaksi kenialaisäitiä sairaalan pihalla.

Yhteisvastuukeräys sai markat liikkeelle seurakunnissa

Parhaillaan on käynnissä 28. yhteisvastuukeräys. Kotimaisena erityiskohteena on edelleen Kaunialan sotavammassaairaala, jonne saaduilla varoilla hankitaan fyysikaalista hoitovälineistöä. Ulkomaisina kohteina ovat Pohjois-Tansaniassa sijaitseva Kilimanjaron kristillisen sairaalakeskuksen korvaklinikka ja Ambo-kirkon kurssi- ja koulutuskeskus Namibiassa.

Ajanmukaiset hoitovälineet sotavammassaairaalaan

Yhteisvastuukeräyksen tuotosta käytetään kymmenen prosenttia Kaunialan sotavammassaairaalan hyväksi. Nyt kerättävillä varoilla on tarkoitus rahoittaa 650.000 markkaa maksavat fyysikaaliset hoitovälineet, jotka ovat tarpeen vaikeavammaisten hoidossa ja tutkimuksessa. 1978 valmistuu sairaalan uudisrakennus, johon tulee noin 160 uutta sairassijaa sekä nykyaikaiset kuntoutustilat. Keskuudessamme elää yli 45.000 sotavammaista, joista lähes puolet vaikeasti vammautuneina.

Tansanian ainoa korvalääkäri on suomalainen

Viime vuoden yhteisvastuukeräyksen avulla hankittiin varoja klinikkarakennuksen ensimmäisen kerroksen rakenta-

miseen. Nyt rahoitetaan toisen kerroksen rakennuskuluja sekä klinikan kaluste- ja välinehankintoja. Lisäksi on tarkoitus palkata kaksi suomalaista korvalääkäriä sairaalakeskuksen palvelukeskukseen. Tällä hetkellä ulvilalaisyntyinen Juhani Vainio-Mattila on Tansanian ainoa korvalääkäri.

Ambokirkko tarvitsee kurssikeskuksen

Partiotyö on osa Ambo-Kavangon kirkon laajenevaa nuorisotyötä, jossa on mukana 1400 tyttöä ja poikaa. Oniipan lähellä sijaitsevaa Oshatowan kurssikeskusta on tarkoitus laajentaa suomalaisin lahjavaroja. Taloudellisen avun pyyntö on tullut Ambo-Kavangon kirkon taholta. Kurssi- ja koulutuskeskus tulee palvelemaan nuorison lisäksi monipuolisesti myös muita kirkon työmuotoja Afrikassa.

Porilaiset yhteisvastuussa

Monin eri tavoin kerätään Porin seurakunnissa markkoja yhteisvastuun tukemiseen. Porin seurakunnista Reposari saavutti viime vuonna parhaan henkilökohtaisen tuloksen, 2,24 markkaa seurakuntalaista kohden. Muissa seurakunnissa kannatus jäi reippaasti markan huonommalle puolelle henkeä kohden. Markan tavoitesum-

malla saadaan esimerkiksi Keski-Porin seurakunnassa kokoon yhteensä 24.000 markkaa. Vertailun vuoksi todettakoon, että suomalaiset käyttävät lottoon ja veikkaukseen 84 markkaa, tupakkaan 239 markkaa ja alkoholiin 650 markkaa henkeä kohden vuodessa. Yhteisvastuukeräykseen annamme 85 penniä henkeä kohden vuodessa. Keski-Porin seurakunta on kerännyt kevään aikana varoja mm. taidekorttien myynnin avulla. Kaupungin keskustassa tuntuivat ihmiset hyvin suhtautuvan tempaukseen. Korttien myyjiltä he saivat lisäksi lyhyen tietoisuuden yhteisvastuukeräyksen kohteista lähellä ja kaukana. Teljän seurakunnassa järjestettiin marianpäivänä perinteinen musiikkimatinea. Pihlavassa on syöty klimppisoppaa Länsi-Porissa on järjestetty ohjelmatilaisuuksia. Kaikille löytyy mahdollisuus auttaa keräystä.

**Osallistu
ja
auta!**